

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

III. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum, quo Jesum volunt ad edenda miracula magicis artibus usum fuisse;

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

da Zara, & in Midrasch Coheleth, aliisque veterum Ebraeorum libris, vim veneni per nomen Jesu repressam fuisse traditur, quod & futurum Jesus praedixerat. Nominis ejusdem invocatione Dæmones expellere tentabant circumforanei quidam Judæi Exorcistæ, Paulum salutare hac arte morbos sanantem, & impuros Spiritus abigentem imitari conantes. Quod filiis Scevæ Principis Sacerdotum infeliciter cessit, cum male multaret eos Dæmon, atque his verbis incesset: *Jesum novi, & Paulum scio; vos autem qui estis?* quod in Actis memorat Lucas. Narrant Evangelistæ, Discipulis Johannis Jesum interrogantibus, essetne ipse Messias à Judæis expectatus, respondisse illum: *Euntes renuntiate Johanni quæ audistis & vidistis: cæci videant, claudi ambulent, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt.* Quod tantumdem erat, ac si Messiam se esse dixisset; cum ex factis à se miraculis, quibus eum posset agnoscere. Quamobrem contumaciam eorum alibi damnat, qui tot perspectis prodigiis, nihil de pertinacia sua remittebant: *Si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent.* Atqui maxima patrandorum prodigiorum facultate praeditum fore Messiam, ac Mose longe superiorem, ab iisdem Thalmudistis & Midrasch Coheleth traditum est. Revocaturum quoque eundem mortuos ad vitam scripsit R. Levi ben Gerson. Quæ cum à Domino Jesu præstita iidem sentiant, hoc certe signo, quod illustrissimum est, Messiam hunc esse vel palam fateri, vel suspicari saltem debuerunt.

II. Ad Ethnicos etiam mirandorum Jesu facinorum fama pervasit. Relata ea fuisse in publicis Pilati Commentariis testificatur Justinus in Apologia secunda, ad eosque illic & alibi provocat: quod non fecisset utique, Christianorum causam apud Imperatores agens, nisi re explorata. Julianus Apostata nihil præclarum gessisse Jesum ait, *ei µη τις οίσηται, τὸς κωλύουσι & πορεύουσι ἰατροῦς, καὶ δαίμονων ἑσθροπίζου ἐν βηθσαϊδῇ, καὶ ἐν βηθανίᾳ, αἰεὶ νέουσιν, ἅπ' ἡμετέων ἔργων ἐστίν.* Nisi quis existimat, sanasse claudos & cæcos aliquos, & Dæmone correptos adhibitis obfessionibus liberasse in viculis Bethsaïda & Bethania, maxima opera esse. Quod mihi stolidissime dictum videtur: quasi nihil magnum aut memorabile sit, quam quod magnis sumptibus, & in magna hominum frequentia administratur, plusque admirabilitatis insit acutis ingeniosorum hominum repertis, aut magnificis Regum molitionibus, vel exercitiis comparandis, urbibus vel extruendis vel expugnandis, gentibus vel regendis vel domandis, quæ omnia sunt intra naturæ, artisque fines, & ab hominum industria & ingenio proficiscuntur, quam iis quæ naturæ superant vires, quæ supra humanum captum posita sunt, & peculiari Dei nutu, certoque consilio geruntur: quæ vere maxima & miranda opera sunt. Longe itaque majoris potentia est mortuo vitam restituisse, quam vel Ægyptiacas ædificasse Pyramides, vel torum orbem subegisse armis, & in suas leges coegisse. Hæc ab hominibus fieri possunt, istud à Deo solo. Muhammedani vero non solum prodigiis à Christo Jesu perpetratis adjungunt fidem; sed pleraque etiam ipsi affingunt in Alcorano, quæ vel ex incertis auditionibus, vel quod potius reor ex apocryphis libris à fœneo ipsorum Propheta hausta sunt.

III. Atenim quam Jesu concesserunt virtutem *δυναστεύουσι* Judæi, in dedecus & ignominiam trahere conantur, Patrum suorum secuti vestigia, qui Jesu ipsi in os objiciebant, ut dixi, in Beelzebub Dæmonum Principe Dæmones ipsum expellerent. Magum ergo fuisse causantur, *Clandestinis artibus omnia illa perfecisse, Ægyptiorum ex adytis Angelorum potentium nomina & remotas furatum esse disciplinas.* Verba sunt Arnobii idem hoc argumentum tractantis: Quamquam nec ab omnibus Judæorum Magistris damnatur ea ars, quam Cabalæ genus esse volunt. Cabalam præcticam appellant, qua nec se usum diffiteretur R. Moses ben Nachman. In eliciendis autem dictionum ac elementorum sacra Scripturæ occultis quibusdam virtutibus consistit omne hoc, qualecumque est, artificium. Quin & ex his Jesu apud Matthæum verbis: *Tum si quis vobis dixerit, Ecce hic est Christus, aut illic; nolite credere. Surgent enim Pseudochristi & Pseudoprophetae, & dabunt signa magna & prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri possit, etiam electi: ecce prædixi vobis;* Judæus quidam apud Celsum colligebat ultro confessum esse Christum Jesum se præstigiatorum esse, Pseudochristum, & Pseudopropheta: quippe qui iisdem uteretur artibus, quibus qui utuntur, jure existimantur præstigiatores, Pseudochristi, & Pseudoprophetae. Egregie vero calumniam hanc depellit Origenes; ostenditque hoc monitu Discipulos suos præmunisse Christum, adversus eorum fraudes, qui incantationibus & præstigiis sibi Christi nomen arrogare vellent. Tantum vero abest, ut prodigiorum editores damnaverit Christus, ut potius miraculorum perpetratorum facultatem Discipulis suis pollicetur. *Signa autem, inquit, eos qui crediderint hac sequentur: in nomine meo Dæmonia ejicient, linguas loquentur novæ, serpentes tollent, & si mortiferum quid biberint, non eis nocebit, super*

libr. 18. cap. 4.

Act. 19. 15.

Math. 11. 7. & seq. Luc. 7. 18. & seq.

Joh. 15. 24.

& Ethnici ac Muhammedani.

Julian, apud Cyril. libr. 6. adv. Jul.

Rescitantur argumenta Adversariorum.

Primum argumentum, quo Jesum voluit ad edenda miracula magicis artibus usum fuisse;

Arnob. libr. 1. Math. 24. 23.

Cels. apud Or. contr. Cels. l. 1.

Marc. 16. 17. 18.

agros manus imponent, & bene habebunt. Non ergo portentificam vim averfatur Christus, qua pollebat ipse, & fore spondebat ut Discipuli quoque sui pollerent: at eam qua futurum sciebat, ut ad munus suum ac titulos usurpandos impiolium homines abuterentur. Eam, inquam, probabat, quam ad conciliandos sibi hominum animos suis quandoque largitur Deus, quæque reformandis in melius hominum moribus adhibetur; eam repudiabat, quæ in hominum perniciem, & divini cultus corruptionem, Dæmonem auctorem habet. Eam denique jubebat admitti, quæ Mosaicæ similibus esset; eam respui, quæ Ægyptiarum incantationum.

de Magia
librum scri-
psisse.

August. libr. 1.
De consensu
Evangel. cap. 9,
& seq.

Matth. 12. 27,
28.

Act. 19. 19.

Dionys. apud
Euseb. Hist.
libr. 7. cap. 10.

Const. apud
Euseb. De vit.
Const. libr. 2.
cap. 50.

Act. 11. 28. &
21. 9. 10. & 21.
17. 18.

Joel 1. 25. 19.

Iren. libr. 2.
cap. 17.

Secundum
argumentū,
quod Jesum
voluit pronun-
tiatione nomi-
nis divini
miracula edic-
disse.

IV. Impietatem suam alio mendacio cumularunt Christiani nominis hostes, supposito sub Jesu nomine libro magicas artes complexo, quibus eum miracula fecisse volunt. Verum inscite in fallaciam ingressi sunt, cum Petro & Paulo inscriptum à Jesu opus sinxerunt. Nam hos, præ reliquis, Christi Discipulos Magiæ insimulant: uti factum ab Hierocle, in libro cui titulus, Φιλαλήτης, quem refellit Eusebius. Quasi Jesu familiaris fuerit Paulus, qui aliquanto post Jesu mortem in Christianorum castra transit. Adversus conditores figmenti hujus vehementer excandescit Augustinus, libro primo De consensu Evangelistarum; quæritque cur qui librum hunc legere possunt, in quo portentifica Jesu ars tradita est, eadem quæ ipse patrare miracula non possunt. Quærit præterea, an qui tantum *γοητείας* suis & *πελοουρημασι* vivus mortuusque valuit, iisdem antequam natus esset efficere potuit, ut sancti Prophetæ divino spiritu afflari de se ea prædicerent, quæ opere deinde completa sunt. Quod argumentum alibi quoque urget non segniter. Adde nemini sano persuaderi posse, huic doctrinæ favere Dæmonem, quæ Dæmonis cultum evertit, & idola pestumidat. Quæ ratiocinatione adversus Judæos Christus Jesus utebatur. *Omne, inquit, regnum divisum contra se, desolabitur; & omnis civitas, vel domus divisæ contra se, non stabit. Et si Satanæ Satanam ejicit, adversus se divisus est; quomodo ergo stabit regnum ejus?* Homines præterea ab omni, non actorum solum & verborum, sed cogitationum etiam pravitate revocabat Jesus; ad quam eosdem impellit Dæmon. Docet nos etiam Lucas in Actis, Ephesi Pauli Discipulos, qui fuerant curiosa sectari, contulisse libros, & combussisse coram omnibus. Curiosa hæc, fuerunt magicæ artes, quarum studio infames fuisse Ephesios antiqui scriptores produnt. Memorabile est Porphyrii Christianorum adversarii testimonium, ab Eusebio recitatum libro quinto Præparationis Evangelicæ, quo nullam hominibus opem præstari ait à Diis Ethnicorum, ex quo Jesus coli cæptus est; morbosque vulgo grassari, ejecto jam & profligato Æsculapio, ab hisque Diis. Quamobrem Dionysius Alexandrinus in Epistola ad Hermammone, Christianos esse dicit *ἀντιπάδοις καὶ καλύψαι τῶν παμμάχων καὶ βδελυκτῶν ἐπιτοδῶν* Sceleratis & execratis incantationibus adversari & impedimento esse. Tum subjicit: *καὶ γὰρ εἰσι καὶ ἵσαν ἱερῶν παρῆτας καὶ ὀραβῆμοι, καὶ μέτρον ἐμπνέοντες καὶ φθεροβῆμοι, δεισσομδῶσαι τὰς τῶν ἀληθῶν δαιμόνων ἐπιβουλάς.* Poterant enim, ac etiamnum possunt, si adsint & cernantur, statu solummodo, vel verbo omnes impiorum Dæmonum technas discutere. Narrat quoque Constantinus Imperator, in Edicto ad Provinciales de eorum errore qui plures Deos colunt, Apollinem ex oraculo esse profatum, impedimento sibi esse viros quosdam justos, Christianos videlicet, quominus vera ex tripode prædiceret. Huc adjungendus Oraculum Plutarchus; ex quo discas, paulatim ea conticescere cœpisse, ad Christi usque tempus, quo obmutuerunt; quasi fracta tum penitus Dæmonum vi, silentioque ipsis imposito. Respondebat Julianus ὁ ἀθεῖστος, Prophetas apud Christianos, perinde ut oracula apud Ethnicos defecisse. At falsitatem convincit liber Actorum, in quo & Agabus propheta, & quatuor Philippi Evangelistæ filix prophetides commemorantur, juxta id Joëlis, quod in iisdem Actis descriptum est: *Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filii vestri, & filix vestra, & juvenes vestri visiones videbunt, & juvenes vestri somnia somniabunt. Et quidam super servos meos & super ancillas meas, in diebus illis effundam de spiritu meo, & prophetabunt.* Scribit præterea Justinus adversus Tryphonem, ad suam usque ætatem prophetiæ donum in Ecclesia viguisse. Idem tradit Irenæus. Quodque majus est, Scriptor quidam vetas apud Eusebium libro quinto Historiæ, affirmat, auctore Apostolo, prophetiæ donum ad postremum usque Christi adventum in Ecclesia miramine desitutum.

V. Pervulgata est, & ab aliis jam obruta Rabbiorum quorundam de Christo Jesu fabula, quæ nec à nobis sileri debet. Narrant Helena regina temporibus in Hierosolymitano Templo exitisse lapidem, cui olim Arca imponi solita fuerat, in eoque descriptum fuisse שׁוֹמֵר הַפֶּתַח, hoc est, nomen Dei propriis elementis expressum; cujus ea vis erat, ut quicumque illud didicisset, omnium prodigiorum potens esset: veritos ergo Sapientes ne quis ea facultate abuteretur, canes æreos portæ custodes apposuisse; qui hac arte fuerant fabricati, ut si quis memoriæ mandato nomine